

Věc a „zvěcnění“

Zvěcnit můžeme jen to, co buď není věcí vůbec (a pak jde o nehoráznou chybu), anebo to, co sice věcný charakter rovněž má, ale co na věc nemůže být plně redukováno, jako věc plně míněno. Ryzí „věc“ nemůže být ostatně vůbec myšlenkově uchopena, protože jako taková se nemůže „vyskytovat“, nemůže být „reálná“, „věcná“; což ostatně stejnou měrou platí o ryzí „ne-věci“, pokud bychom tím měli na mysli, že k ní není vůbec žádná cesta zvenčí možná. Z toho je zřejmé, že ani ryzí „věc“, ani ryzí „ne-věc“ nejsou a nemohou být v žádném smyslu věci, ale že všechno, o čem můžeme prohlásit, že to „jest“ (tj. že o je „jsoucí“), že přinejmenším zčásti jak reálné, tak ne-reálné (event. jak „jsoucí“, tak „nejsoucí“). A něco takového může platit jen o něčem, co „se děje“, tedy o dění, ve zvláštním případě pak o události.

(Písek, 180714-1.)